

1666, 12 13

PRÆFISCINE.
 DE.
AUREA. ROSA.
 QVAM.
 ROM. PONTIFEX.
 CONSECRAT.
 SOLEMNITER.
 INCLUTA. FACULT. PHILOSOPH.
 ALLUBENTE.
 D.
M. ADAM. RECHENBERG.
 ET.
 CHRISTIANUS. BURM. DOEBEL.
 ALUMNI. ELECTORALES.
 IV. NON. JUL.
 ÆR. CHR. M. DC. LXVI.
 H. L. Q. C.

P. 411

LIPSIAE.
 LITERIS, SAMUELIS, SPÖRELI.

T. 54. n. 49.
 ff. Comitz Senat.

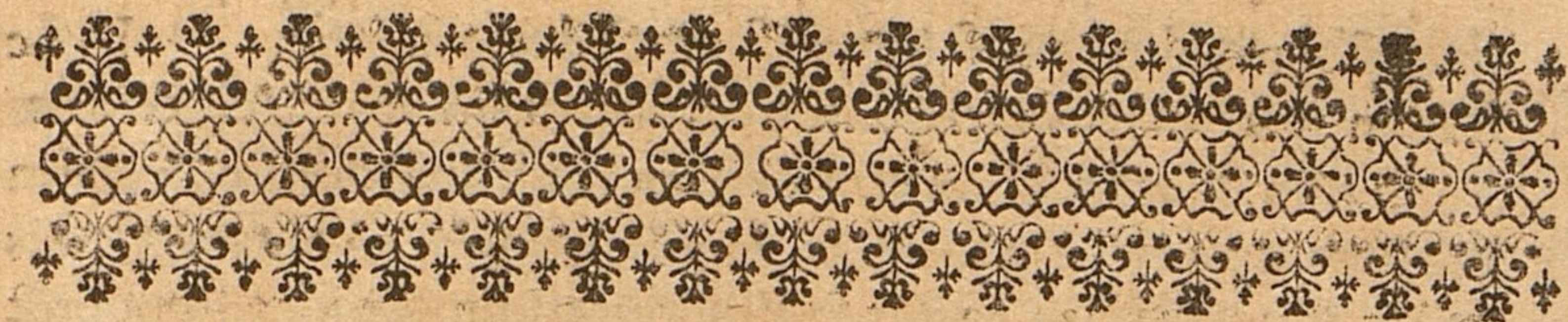

LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF
TORONTO
PRINTED AND
PUBLISHED BY
THE UNIVERSITY OF
TORONTO PRESS
TORONTO
1968

fe
pr
al
A
pr
ria
ru
te
gr
te
ru
ris
len
cu

Tal
VII
ban
qua
cra

A. R. M.

Nter alias artes, quæis, forma Rerûp. æ. tutissima
 Monarchia, firmior reddi potest, non tantû est
 solertes Regni Epoptas constituere; sed vel
 maximè eisdem muneribus nôsse obstringere.
 Utriusq; artis Ecclesiasticæ Monarchiæ (quam
 omnium ordinatissimam formam acerrimus
 M. Ant. de Dom. Antagonista (B.) Nic. Cæf.
 feteav judicat) Caput-Pontifex non est ignarus: Quippe qui ea,
 propter pingvi stipendio (γ.) callidum Lojolitarum consortium
 alit, quò horum oculis, quasi eminùs é speculâ, quæ Principes in
 Aulis gerunt, perspiciat, ac si forsitan quid, suo dominio minùs
 proficuum consuleretur, maturè impediât. Inde etiam va-
 ria insignia & dona consecranda excogitavit, quibus Potentio-
 rum secularium Principum animos in obedientia continere in-
 tendit. In sacrâ Nativ. Dom. nocte Ensem benedicît, &
 grandi Principi ad Ecclesiam defendendam mittit. Inter cæ-
 teros refert Pius II. se illum misisse Philippo Duci Burgundio-
 rum, quem Roxetanus Pontificis Aulicus, Græcis & Latinis lite-
 ris eruditus attulit (δ.) Idem quoq; Ludovico Franciæ Regi simi-
 lem Ensem vaginâ inclusum, ornatâ gemmis & auro, transmisit,
 cui hi versus inscripti :

Exerat in Turcas tua, me, Ludovice furentes
 Dexterâ: Græcorum sanguinis ultor ero.
 Corruet imperium Maumethis, & alita rursus
 Gallorum virtus, te petet astra duce.

Talem etiam Episcopo Monasteriensi, modernum Alexandrum
 VII. donâsse, (ε.) Novellæ nuper (si qua illarum fides) refere-
 bant. Quadragesimali tempore, AUREAM ROSAM
 quæ inter dona Pontificia principem locum tenet, (ζ.) conse-
 crat, consecratamq; Regi aut Principi (cujus gratiam aut poten-

A 2
 ζ. Bulmger 91, X. Hist. p. 314.

α. Roxhorn
 Institut. Po-
 lit. edit. à
 Nrö. Excell.
 Dn. Profes.
 Frankenstei-

nio L: 2. c. 2.
 p. m. 342.

β. Pro Sacr:
 Mon. Eccles.
 Cathol. con-
 tra M. A. de
 Domin. Dis-
 cus. XXII.
 l. 1. f. 305.

γ. Vid. libell.
 von der Jes-
 suiter Haus-
 haltung.

δ. Petri Far-
 rigij, Jesuit.
 in serali peg-
 mate ex Gal-

lico Latine
 redd. præfat.

ιud. grâli p.
 m. 190. & 228.

π. Pius II. in
 suis comment.
 l. 5.

θ. l. 7. eorû-
 dem commēt.

ι. Jo. Bapt.
 Casalium de
 veter. Sacr.

κ. Christ. Rit. L.
 tiam VI. fol. 336.

λ. e. Mens. Nov.
 præter lapsi
 anni - 65.

tiam sibi maxime profuturam sperat) dono mittit. Hunc Riturum jam, ubi rosæ ferè defloruerant, exponere constituimus. Tractabimus verò illum ita, ut tribus foliis comode absolvatur: Primum quæ circa nomen faciunt; alterum quæ ad Definitionis genus & potissimas causas spectant; tertium denique adjuncta & finem exponet. Ne autem dispersa per aliquot pagellas tractatio cuiquam tædio sit: en illum ἐν σκιά!

AUREA ROSA EST INSIGNE MYSTICUM, QVOD AD EXPRI-
MENDUM GAUDIUM, ORTUM EX SALVATORIS CONCEPTIONIS
ANNUNCIATIONE, ROM. PONTIFEX, EX AURO, MUSCO ET BAL-
SAMO CONFECTUM, DOMINICA LÆTARE, ORDINARIE ROMÆ
IN BASILICA S. CRUCIS SOLEMNITER CONSECRAT, ET DEINDE
REGI AUT PRINCIPI POTENTI VEL TALISIMILI AD ELICIENDAM
GRATIAM, AUT PRÆSENTI IPSEMET DAT, AUT ABSENTI DONO
TRANSMITTIT.

Fol. I.

ejusq̄
ἀποσκιασμός.

Nominis inquisitio proponitur. Rosa quibusdam origine Latina, quibusdam verò Græca videtur. Latina derivatio rejicitur: Græca probabilior judicatur & Etymologistarum audacia notatur. Conjugatum Rosæ adfertur. Cur Autores eo utantur additur, scilicet vel colorem & fabulam purpureæ Rosæ; vel Rosæ præstantiam respiciunt. Fabula Poëtarum & Turcarum recensetur. Purpurea Rosa Martyrii olim insigne. Rosæ præstantia & Fabula ex Nat. Comite, Scaligero, Busbequio, Delrio, Plauto, Anacreonte adducitur. Rosas & earum oleum corruptionem aliquandiu impedire probatur. CHRISTI Salvatoris nostri sanguis cur Rosæ Farbe appelletur ex Pontano traditur. Nostri conjectura additur. Rosæ veteribus in deliciis. Probatur autoritate. Altera vox Thematis explicatur. Synonymia & Homonymia A. R. subnectitur.

n. Philipp.
Caroli Ani-
madv in N. A.
Agellii c. 1.
Animadv,
1. p.

I. Romanos Censores imitabimur, quibus in condendis lustris prima fuit de (n.) Nominibus inquisitio.

2. Rosæ

2. Rosæ originem quidam in Latio; in Græcia alii quæ-
runt. Illi aut à rodendo, aut cum (γ.) Papia à rore, quod mul-
tum roris & humoris habeat, deducunt. Sed prioris deriva-
tionis ratio est nulla, vocisq; quantitas repugnat. Utrumq;
observante (ι.) Mylio, carmine Jo. Major notavit:

Non rosa nomen habet, soleat, quod rodere quenquam
Sed jacet à spinæ cuspide rosa Rosa.

Illi qui Græciæ vocis hujus ortum cum (κ.) Varrone vindicant,
à ῥόδον (quod Martinius ex ῥέω & ὄζω conflat; Vossius verò tan-
tum ex ὄζω, quasi ὄδον & κατὰ πρόθεσιν ῥόδον: Mox autem pro-
bat Plutarchi sententiam, qui lib. 3. Συμπος c. ult. dictum pu-
tet; ὅτι ῥεύμα πολὺ τῆς ὀδῶδης (ita mavult pro ὀδμῆς cum H. Ste-
phano legere) ἀφίησι διαχίλα χιτὰ μαρμαίνας) derivant. Quæ
derivatio omninò aptior latinâ esse videtur.

3. Verùm vocum etymologiam venari tuta quidem
via est; sed fallit multos sua confidentia. Multarum dictionum
latent origines & conjecturæ sunt, non etymologiæ, quæ de his
talibus jactantur. Nec omnis impositio verborum amplius
exstat, sed vetustas multa abolevit, & literis comutatis inter-
polavit, quod rectè animadvertit Doctissimus (μ.) Caroli.
Conjecturam de voce Rosæ ex Græco, uti non damnamus; ita
nec pro edicto Aedilitio agnoscimus. Hoc autem vocis hujus
occasione addimus: Si omnes voces in hæc & illa lingua oc-
cidentalibus, ab aliâ descendunt; ecquæ tandem erunt primitivæ,
à quibus cæteræ ut radicibus descendant? Sed potestatem
hanc ineptè Grammaticandi Magistris de viâ Orbilii, judicandi
autem de illis, Doctioribus relinquimus.

4. A Rosa fit roseus; apud Poëtas usitatissima vox: ut
os roseum, cervix rosea, labella rosea, genæ roseæ, digiti rosei.
Phœbum roseum pervenitè appellat Maro & Lucretius de sole
loquens, roseam lampadem, roseam facem &c.

5. Scilicet hujus floris partim præstantiam; partim fa-
bulam & rubrum colorem intendunt. (ν.) Fabula nota est,
quod alba rosa sanguine Veneris conspersa, rubra, seu ut (ξ.)
Scaliger appellat, sanguinea facta sit. Hinc Georgius Ostra-
tius:

A 3

Ante

γ. Martinius
in Lexico
Philolog.

ι. Mart. Myl.
Hort. Philos.
p. m. 324.

κ. L. IV. de
LL.

λ. Voss. Ety-
molog. fol.
437.

μ. Animad-
vers. cit. in
Agell. l. 1. c.
XXV. p. 107.

ν. Nat. Com.
l. IV. Mythol.
p. m. 382.

ξ. Exercit.
CCCXXV. n.
10. p. m. 1035.

Ante quidem niveo rosa succrescebat amictu,

Sed modo Cidalio sanguine sparsa rubet &c.

v. Busbeq.

Ep. 1. p. m.

32.

π. Ambros.

l. 1. de Virgin.

p. Delrio A-

dag. p. 578.

s. Sand. Flo-

re. Myst. p. 31.

Turca, ex sudore Muhammedis rosae venustum rubrum colorem esse ortum putant. Idcirco rosarum folia humi, jacere non patiuntur; quemadmodum etiam (v.) Busbequio teste, alios flores valde excolunt. Factum est ex Poetarum locutione, ut apud veteris Ecclesiae scriptores Rosa rubicunda Martium notaverit, & alba propter puritatem, virginitatem, (π.) quod ex Ambrosio, diligentissimus (ρ.) Delrio & (ς.) Sandaenus annotarunt.

τ Plaut. A-

sin. Act. 3.

scen. 3. v. 75.

6. Nobilitas hujus floris ad quam Poetae quoque respiciunt, hinc inde praedicatur: ut propterea quae bella & nitida sunt, rosea vocentur. Uti in abstracto, servum meretrix illa [τ.] Plautina suam rosam vocat: da meus ocellus, da mea rosa, da mihi anime, da mea voluptas. Anacreon multus est in ejus laudibus: modo χαλλίφυλλον, modo φέριστον άνθος, jam έαρος μέλημα vocat. Jam

Τόδε γάρ θεῶν άημα

Τόδε καί βροχῶν τό χάριμα

Χάρισιν τ' άγαλμα

&c.

Et iterum:

Τόδε καί νοσῶσιν άρχεί

Τόδε καί νεκροῖς άμύνει

&c.

Ex quibus aperte liquet Rosae praestantia & virtus, quam ipsi attribuit Anacreon sepultos defendendi. Quae de causa etiam Venerem ρόδινω έλασω Hectoris cadaver obunxisse ex Homero nominatus Lojolita (v.) Sandaenus refert. Quae opinio, Rosas a sepultis corruptionem amovere, a Graecis ad Romanos transfuit, ut & ipsi sepulchra Rosis ornarint. Hinc (φ. Jan. Gruterus inscriptionem, quae Torcelli in vetusto lapide legitur, habet: LONGIUS PATROCLUS SECUTUS PIETATEM COLCENT. HORTOS CUM AEDIFICIO HUIC SEPULT. JUNCTO VIVUS DONAVIT. UT EX REDITU EORUM ROSAE ET ESTAE PATRONO SUO. ET QUANDOQVE SIBI PONERENTUR,

v. Sand. L.

c. p. 60. conf.

p. 71 & 79.

φ. Grut. Lā-

pad. Art.

Tom. 11. part.

2. c. 17. p.

1347.

7. [X.] Pono

7. (X.) Pontanus, inter alia lectu jucunda, Rosa amari-
tatem his verbis prædicat: Habet postremò vox Roseus hoc, ut
audita non parùm delectet; quoniam animo statim rem suavem
& delectationis plenam objicit: quod cum fit ipso nobis voca-
bulo gratiora, dulcioraq; fieri consueverunt. Nec est aliud
[pergit ibidem] quamobrem Germani cum de SS. Sangvine
Liberatoris [melius dixisset Salvatoris] in cruce profusò loquū-
tur: das Rosinfarbe Blut Unsers HERREN JESU CHR. J.
SZ J / rarò autem, nec perindè suaviter, das kostbarliche / das
theure Blut.

8. Ast non tantum propter suavitatem & delectatio-
nem, sanguinem J. C. Salvatoris nostri, Rosinfarbe appellari;
sed ob colorem etiam rubicundum arbitror. Species n. quæ-
dam Rosarum purpurea ruboreq; sanguini haut
dissimilis est. Ac proindè Germanos, ut genuinò san-
guinis colore, genuinum sanguinem Christum fudisse, ad no-
stram redemptionem firmandam, exprimerent, hanc vocem ad-
hibuisse credo. Sanguinis v. simul præstantia indigitari posse,
non negarim. Præter enim modò dicta, ex (✓) Proverbio Græ-
cò: ῥόδα μ' εἰρηκας Rosa suavis intelligitur. Quamobrem
ad mensarum delicias inungendas Rosas fuisse adhibitas
cum ω. Casaubono in Athenæum [αα.] Plinius testatur, IV. fol. m. 313.
Et de Carinò imperatore, homine contaminatissimo, inter alia
deliciarū, vel potius luxuriæ genera, illū Rosis Mediolanensibus
& triclinia & cubicula stravisse, ap. (ββ.) Flav. Vopiscum legi-
mus. Quorsum procul dubio, focii de porci grege, in Libro
[γγ.] Sapientia introducti respiciunt, compellantes se invicè:
σεφώμεθα ῥόδων κάλυξι, πρὶν ἢ μαρτυρηναί. Quod Lutherus
vertit: Laßt uns Kränze tragen von jungen Rosen / ehe
sie welck werden.

9. Altera vox nostri Thematis est aureus, quod media-
tè, cū auro [δδ] Scaliger l. 4. Poët. c. 16. Priscianus & Isidorus ab
aura h. e. splendore, quo præ reliquis metallis gaudet derivant,
Notat a. vel flavum, & multò lumine præditum colorem, ut ex
Theophrasto suxtilis αα. Scaliger docet: vel illud, quod aurum
materiæ locò habet, Et hac notione hic quoq; intelligi
debet.

20. Aurea

X. Progymn.
Progymn. 20.
p. m. 572.

✓. Andr.
Schot. Adag.
Græc. ex Sui-
da. Coll. ceter.
XII. n. 56. p.
p. 526.

ω. l. 4. II.
αα. Plin. N.
H. l. XXI. c.
IV. fol. m. 313.
ββ. Flav.
Vopisc. Syrac.
fol. 410. lit.

g. Hist. Rom.
script. omn.
Aureliana e-
dit.

γγ. Sap. 6.
II. v. 8.

δδ. Vid. Mar-
tinus in Le-
bico Phil.

εε. Exercit.
CCCXV.
p. m. 1041.

ΖΖ. Singul. 29. Aurea Rosa Latine à ΖΖ. Jo. Hieron. *Ime Hof*
Polit part. 2. Rosa benedicta dicitur. Quò nomine deindè sacratissimam
Rat. Stat. *Γεωλονορ* Mariam Papicolæ salutant. Vide sis prolixè ita à *Μη-*
XXXI. p. 91. *γopδ/α (nn)* Drexelium. Nos significatu, qui ex inscriptione
nn. Drexel. elucet sumimus, ac ad pleniorè Rei tractationem progredi-
opusc. XIII. c. mur.
i. s. i. Opp.
omn. p. 1147.

FOL. II.

eiusq.

Ἀποκρισμός.

A. Rosa ex Tolosani à Linneo citatè definitione insigne ap-
pellatur. Probat. Insigne in stricto sensu politico non dici potest.
Quia Papa non potest conferre insignia. Imperatoribus & qui jus ab i-
pso acceperunt, est hoc axioma proprium. Nec anglia Reges ex Papa
donatione Rosæ in insignibus utuntur. Ratio subnectitur. Causa ef-
ficiens A. Rosa R. Pont. De primo Autore Autores variant. Qui Ur-
bano V. adscribunt, refutantur vel solius Innocentii III sermonibus. Ex
Casalio, Durando, Gisberto Voëtio & Ceremoniali Romanò triplex ma-
teria recensetur. Muscus describitur. Aqua lustralis etiam adhibe-
tur, sed materia nomine non venit. Materia triplicis causâ Casalio cū
Durando edisserit. Ostensa cōparationis ratio apud Voëtium Theologu relin-
quitur. Substantia vox in illa incōplete supponit. Forma A. Rosa plātula-
Rosa est simi-lis. Formula consecrationis A. Rosa recensetur. Hæc consecra-
tione invocati vā sanctitatē Rosa conferri Papista credunt. Quæ in sub-
& post benedictionē solemnitates adhibeantur. Munere hoc tandē gran-
dem principem beat. De hoc ritu Mornayi ἐπιτελεως adducitur.

i. Insigne A. Rosam superius data delineatione appel-
lavimus non eò quò *ΖΖ* Jo. Linneus significatu describit, si-
gnum vocans, quod summi Principis autoritate alicui conces-
sum, aut propriâ voluntate assumptum, personam à persona fa-
miliæ à familiis, civitates à civitatibus, collegia à collegiis va-
riè distingvat : sed quâ notione ii. Tolosanus usurpat; quan-
do Hieroglyphicum dicit, quod breviter & compendiosè fa-
ctum egregium demonstranti signo proportionatum signi-
ficet.
ii. l. 6. de
Rep. c. 6.

2. Aurea

2. Aurea quidem Rosa, non factum aliquod ab Episcopo Romano patratum denotat; sed tamen Misericordis Dei factum, sine pari in universo rerum circulo; videlicet missionem sui Filii ut caro fieret. Hoc enim A. Rosam significare debuisse inferius declarabitur. Et hinc merito Hieroglyphicum dici potest: Nam sacras res etiam olim Aegyptios hujusmodi signis expressisse notis est, quam ut nostram indigeat explanatione. Alias Rom. Pontifici, qua tali conferendi insignia, politicè dicta potestas non competit; si verò facto sibi arrogat, juris limites, quod non raro solet, excedit. Solus enim Imperator & Reges, aliive superiorem non recognoscen- tes, vel qui ab Imperatore Romano Regibus &c. singulari gratia impetrarunt, insignia & nobilitatis axioma conferre possunt, quod jamdudum probatum ab aliis fuit.

3. Quantumvis verò aliquis putet, Angliæ Reges ex Papæ donatione Rosâ Albâ & Rubra in insignibus gaudere: historia tamen refragatur. Quippe quæ Domui Eboracensi Rosam albam insigne, & Domui Lanceltensi rubram attribuit; nec alibi supremi Papæorum Superintendentis A. Rosæ mentionem facit. Illos autem colore diversas Rosas, (κκ.) Thuano teste, Henricus VII. post varias factiones, ductâ in matrimonium Elisabethâ, unicâ Eduardi IV. Filia, in unum Regum Angliæ insigne (ad exprimendam utrarumq; Domuum Eboracensis & Lanceltensis conjunctionem) redegit. λλ. B. Dn. D. Backius refert Leonem X. Regi Angliæ (μμ.) Henrico VIII. cui honorificum titulum defensoris Ecclesiæ indiderat) A. Rosam, à FRIDERICO SAXONICO rejectam, misisse, qui hæc de causa peculiarem contra Lutherum stylo vehementiori librum scripsisset: verum nec hoc, ex conjunctâ Albâ & Rubrâ Rosa, Papæ Auream Rosam Regis insigne efficiet. Illa n. jam Angliæ Regi erat in insignibus: Hanc autem in insigne fuisse assumptam, historia silet.

4. Hoc delineationis A. R. explicatum Genus, altera ejus pars, quam differentiam nomines, excipit, causasq; potissimum complectitur.

κκ. Thuanus
Hist. fol. 6.
confer. Co-
muni A. C.
1460.
λλ. Part. 2.
Exposit. Evā.
Dom. Latane
p. 99.
μμ. Sleida.
l. 3. Commēt.
p. m. 98.

B

5. Ro-

Causa effc. s. Romarum Pontificem, multorum alias rituum, qui
 superstitionem non raro redolent, architectum hanc A. Rosam
 invenisse, unanimis Ritualium & Historicorum est assertio. De
 vv. *Morn.* primo vero Autore dubium movetur. Aliqui Urbano V. qui
Myster. Iniq. Romæ A. N. C. M. CCC. LXII. sedere cœpit. Ita de ipso No-
S. Hist. Papat. bilissimus vv. Mornayus: Et Urbanus V. Dominica, quæ dici-
 p. 1060. tur Latere Rosam consecrat, quæ primò Johanna Siciliae, Re-
 ginæ famigeratæ donatur, quæ virum necarat: inde verò suc-
 cessores singuli recurrente Quadragesima Principem aliquem
 ejus donò devincire solent. [ξξ.] B. D. Micælius Urbano IV.
 ξξ. *Syntag.* qui ex Clar. Jo. Cunr. Dieterichî relatione, cathedram sic di-
Hist. Ecol. l. 2. sect. alt. Nū. ctam Apostolicam, A. C. 1262. obtinuit, adscripsisse vide-
 XVIII. p. m. tur. Licet enim Urbanum numerò non notaverit; ex additis
 254. tamen introductis festis id patere potest. Cùm circa illud
 tempus, quò Festivitates Antonii Francisci & Elisabethæ, ut &
 00. *Brev.* Corporis Domini ad visionem Montalis Evæ Sec. XIII. fuerunt
Pontiff. R. p. institutæ, hunc quoq; ritum A. Rosam consecrandi innotuisse
 m. 277. scribat. Jam verò Festum Corporis Domini suasu Thomæ
 ππ. *L. sup.* Aquinatis Urbanus IV. [00] Dieterichio ex historiis proban-
 cit. p. 92. te fuit institutū, quod Clemens V. A. C. 1311. Concilio Vienensi
 in Gallia confirmavit. Solertissimus [ππ.] Dn. Jo. Hieron: Jma
 pp. *de Veter.* Hof/ Papæ Innocentiū [sed absq; numeri mētione] inventorē fa-
Sacr. Crist. cit. Sed nec sic nos, quod anxie quæsimus, certos de primo Au-
Rit. l. 6. c. 6. tore facit. Hoc ex historia junctâ Chronologiâ equidē manifestū
 fol. 336. est, non esse Urbanū V. qui centū & septuaginta ferme años, post
 Innocentium III. Papale solium tenuit: Hic verò jam sermones
 95. *Part. III* de Aurea Rosa, uti ex [pp.] Jo. Bapt. Casalio Durando, (95.)
Disp. select. Gisberto Voëtio constat, habuit. Imò [ττ.] Epito-
Disput. de mator Annalium Baronii Spondanus Alexandrorum III. qui
Sabb. & Fest. ante Innocentium hunc, Romanæ Gathedræ Præsulerat, hanc
 p. 1292. seq. Rosam consecrâsse memorat. Ut adeò hanc historiam de
 primo Autore A. Rosæ, multis obscuritatibus, computationib9
 ττ. *Ad A. C.* & disputationibus involutam tutius sit relinquere, quàm incer-
 M. CLXXX. tum substituendo Autorem, cespitare. Hoc modo, fuisse Pa-
 fol. m. 1059. pam, sciamus, interea temporis sufficiat.

6. Triplicem autem materiam, ex qua hoc insigne cu-
ditur, ut scriptores referunt. Aurum, Muscum & Balsa- *w. Mornayo*
mum. Aurum, quando hujus insignis forma impressa est Pon- *Casalius LL.*
tifex accipit, & solemniter pompa, quam mox recensimus, *cit.*
Musco conspergit, fuscisq; certis orationibus balsamo inungit. *it. Ceremon.*
[pp.] Maximilianus Sandæus cum Cornelio quem citat *serm. Rom. p. 32.*
XIX. de Rosario turpiter hallucinatur, putans Pontificem Ro- *seqq. Venetis*
sam Hierichuntinam. 150. folia habentem (de qua prolixè fabu- *inpressum 20.*
latur Cornelius à Lapide comment. in Ecclesiasticum) omni an- *1516.*
no Dominica Latere benedicere, cum tamen de hoc nec Cere- *Durad. Rat.*
moniale Romanum, nec probatus Historicus quicquam præter *Divin. offic.*
ipsum, habeat. Agit hic more Jesuitis receptissimo qui fabu- *l. 6. f. 121. e-*
las pro historiis arripiunt, modò ad DEI param trahere *dit. Lugd.*
queant. *pp. Sandæus*

7. Cujus indolis Balsamum & Muscus sint, quæ in hac *L. c. p. 82.*
actione adhibentur, nobis ut ut sollicitis, nondum accuratè per- *Coment. in*
contari licuit. Balsamum pretiosissimum non semel Papico- *Eccles. c. 24.*
læ prædicant: Muscum autem pari elogiò non sunt dignati. *v. 18. potest. e-*
Andreas Chiocci Muscum s. Moschum describit, quod sit pus *tiam Drexel.*
in apostemate capreæ Moschi, feræ, de collectis humoribus cõ- *Aurifod. par.*
cretum. Quod cum maturatum fuerit, caprea dicta collidit *2. c. 6. p. m.*
& fricat ad arborem, Ac dum solvitur discurrit sanies, eaq; cõ- *167. conferr.*
densatur & induratur. Et hujusmodi substantia Muscus vo-
catur. Omnis etiam caro ejus & sterco dicitur Muscus. Mus-
cus odore perduto virtutem suam in foetoribus & latrinis recu-
perat, & contra foetorem eluctatur. Vide Ambræ *Histor. Dn. D. Lobis*
D. Klobii. Aqua lustralis & thus, quæ adhibentur, ad mate- *XX. Ambr.*
riam quoq; referri posse videntur. Illâ enim Autore Mornayo *Hist. recens*
A. Rosam R. Pontifex perfundit, & hoc fumigat. Quemad- *edit. p. 69.*
modum Balsamum in consecratione se ad A. Rosam habet; ita *& 70.*
Aquam lustralem cum thure se habere putamus. Nisi balsa-
mum arctius aquâ lustrali atq; thure, se ad sociare A. Rosæ ha-
riolari velis, ac ita potiori quodammodo jure materiae no-
mine venire debere.

8. Triplicis hujus materiae causam sæpius citatus *XX.*
Casalius edisserit. Triplex in hoc Flore materia inquit, Au- *Casal. L. c.*
rum

rum, Muscus, Balsamum: quia triplex in CHRISTO substantia,
 ψψ. *Ra-* Deitas, corpus & anima. Eandem rationem (*ψψ.*) Durandus
 tional. l. 6. in Rationali ex quo Casalius sua habet; adducit, ut Balsa-
 fol 121. fac. mo mediante, Muscus Auro conjungitur, sic Animam mediante
 alt. Corpus Deitate est conjunctum. Quam comparationis ratio-
 nem tantum hic recensemus, & Theologis, ne agelli nostri limi-
 tes excessisse videamur, relinquimus. Hoc saltem animadver-
 tentes Casalium substantiam non pro subsistentiam, ut quidam
 arbitrantur, sed de anima & corpore ut in completis substantiis
 supponere.

9. Quemadmodum in A. Rosæ partibus mysterium
 Casalius quaesivit: ita pariter tria, inquit, designari in proprie-
 tatibus hujus Floris, qui visibiliter representatur, claritatem
 in colore, jucunditatem in odore, satietatem in sapore: Rosa
 quippe præ cæteris floribus colore delectat, odore recreat, sa-
 pore confortat. Delectat in visu, recreat in olfactu confortat
 Dur. Ration. in gustu. Potest Durandus conferri, qui Allegoricè hæc om-
 Div. offic. nia explicat.
 L. C.

Forma A. R. 10. Formam A. R. plantulae non esse dissimilem ex vo-
 ce conjicio. Quare de illa nunc multa verba hic facere super-
 vacaneum est. Formulam Pontificalis consecrationis hic e-
 ωω. *Conse-* locò, prolixius apponere juvat. (*ωω.*) Pontifex amictu albo,
 cratationis for- cingulo, stolâ pluviali & mitrâ nidutus ad Altare, super quò
 mula ex Ce- duo sunt candelabra accedit, & depositâ mitrâ dicit: *Adjuto-*
 remoniali R. rium nostrum in Domini nomine. Respondetur: *Et cum Spiritu tuo.*
 suprà alleg. Hinc iterum Pontifex, oremus: *Prudentia DEUS, cujus verbo &*
 prudentia facta sunt omnia, & cujus nutu universa diriguntur, qui es
 latitia & gaudium omnium fidelium, Majestatem tuam supplices exo-
 ramus, ut hanc Rosam odore visuq, gratissimam quam hodierno die insi-
 gnu spiritualis latitiae in manibus gestamus, benedicere (facta crucis for-
 ma) & sanctificare (itrû cruce in aere diducta) tua pietate digneris,
 ut plebs tibi dicata, ex jugis Babylonica captivitatis educta per Unige-
 niti Filii Tui gratiam, qui est gloria & exaltatio plebis Israël, illius Hie-
 rosolyma, qua superna est & mater nostra sinceris cordibus gaudium re-
 presentet. Et quia ad honorem nominis tui Ecclesia tua hoc signo hodiè
 exultat & gaudet: Tu etiam Domine verum & perfectum gaudium
 lar-

largiariis & devotionem accipias, peccata dimittas, fide repleas, indulgentia farveas, misericordia protegas, adversa destituas, prospera cuncta concedas. Gloria per fructum boni operis, in odorem unguentorum illius floris transeat, qui de Radice Jesse productus, Flos campi & liliū convallium mysticè predicatur, qui Tecum vivit & regnat in unitate Spiritus S. DEUS per omnia secula seculorum Amen.

ααα. Vid.

ii. Hâc benedictione (ααα.) invocativâ (quâ Ecclesia-
ftico more rebus ipsis specialis sanctitas impertitur) peractâ, Claud. Ar-
Rosam hanc Balsamo innungit, Muscum tritum superimponens naud. Thes.
aspergit eam aquâ benedictâ, & adolet incenso. Interim verò sac. Rit. E-
cameræ Apostolicæ clericus Rosam sustinet, quam postea Dia- Tit. XIX. de
cono Cardinali à dextris porrigit, qui ipsius Pontificis manib; Rubr. Bened.
exhibet. Hancq; deindè sinistrâ gestans & dextra benedicens p. 270.
ad Capellam progreditur, & Diaconi, Cardinales hinc indè
fimbrias pluviales elevant, & quâ ulterius progressi, Ro-
sam Diacono benedictam dat, qui cum Clerico cameræ Altari
imponit. Finitâ hac ceremoniâ in Missa, Pontifex Rosam reci-
piens, per urbem ad suam cameram, Principi Magno & Poten-
ti dono dandam, defert.

12. De hoc ceremoniarum choragiō non inelegantem βββ.
ἐπίκεισιν (βββ.) Laudatus Mornayus subjicit. Etenim inquit, Philip. Morn
AntiChristo, CHRISTI simæ, sua etiam sacramenta constant, L. 6.
quod Hieronymus præviderat, necesse est. Ubi Mornayus sa-
cramentum latè, ut Augustinus l. 2. contra Parmenianum, ordi-
nem propter consecrationem, sacramentum vocans, sumit. Vi-
de sis Forbesii Instructiones Historico-Theologicas (γγγ.)

γγγ. LIX.

c. 7. S. 2. fol.

436.

FOL. III.

εἰς
ἀποσκιασμός.

Consecrationis locus ordinariè Rome Basilica S. Crucis. Aliquã-
do Alexander III. Venetiis talem consecravit. Paoletq; huc laudes A. R.
quærit. Tempus Dominica Latave. Undè hac id nominis adeptæ. Bele-
thus denominationis causam exponit. Vocatur Belgicè de dach van de
Roof. Jacobus de Voragine Dominicam de panibus. Latitiam hujus Do-
minica etiam Vinitor exaggerat. Consecrationis finis fingitur varius.

B 3

Pao-

Paoletus narratur. Voëtius cum Durando jejuniorum asperitatem eo tempore usitatam, causam facit. Refellitur. Ex Innocentio III. Durandi, alii verbis. it. Consecrationis & donationis formulâ, Conceptionis Christi Papam edere voluisse signum probatur. Nec Casalius dissentit. Christus in aliquibus Salmorum Inscriptionibus non vocatur Rosa: nec ap. Mich. Prophetam. Probatur dictus Finis etiam ex circumstantiâ temporis, non obstante, Annunciationis Festum antiquitus ante Natalem Domini fuisse celebratum. Christus hoc signo visibili plebi imprimi debuit. Alter finis, qui donatio huius muneris est recensetur. Formula donationis subjicitur. Si Princeps, cui hæc A. Rosa donatur, præsens est, magnâ pompa domum deducitur. Absenti quoq; impetranda gratia causa mittitur. Inspergitur Historia de Alexandro VII. Ex Sleidano & Luthero de Leone X. qui FRIDERICO SAXONICO eam donavit, narratur. Epistola Pontificis ad Pseffingerum missa apponitur. Finem Papa non obtinuit. Historia clauditur.

SSS. Spondan. Ad A. C. M. CLXXX. fol. m. 1059. eee. Sanctuar. Serm. 29. n. 8. p. 402.

1. Recensita hæc consecrandi pompa ordinariè Romæ in Basilica S. Crucis peragitur. Quod aliquando (SSS.) Alexander III. Venetiis talem benedixerit, id præter ordinem factum est. [eee.] Augustinus Paoletus hinc A. Rosâ extollendi argumentum quærit: Rosa hæc, inquit non in Hesperidum viridariis progerminavit; sed in Vaticano (egregio sanctitatis locò!) efflorescit: vide sis penes ipsum plures talismodi congestos laudis flosculos.

2. Fit autem hoc omne Dominicâ Lætare, hoc nomine in Papatu communiter notâ, & ab Hilariis designata, Quæ ita ex cantione Ecclesiasticâ ex Esaiâ deprompta, appellatur. Sicut & ceteræ Dominicæ in Quadragesima nomina à cantionibus Ecclesiasticis, quas vocant introitus adeptæ sunt. De hæc Dominica [ZZZ.] Beletus ait, quod ob id privilegio insignita sit, quod libertatem nobis exprimat redeundi, quæ fuit concessa filiis Israël in Babylonia a. n. sexagesimo, quâ quâ plene obtinuernit septuagesimò. Ex quo sanè totum ejus diei officium de lætitiâ est, ut partim illorū exprimamus lætitiâ, partim etiâ nostrâ, quâ finitis septē ætatibus à mûdi exilio liberati habebim9, eū caelestē Paradisū, quæ vera Patria nostra est, intraverim9. Hacten9 Beletus de Dominica Lætare. Ob nostrū dicitur etiâ Dominica de Rosa der

ZZZ. Beletus Ration. Divin. offic. ex edit. Laurimani c. 93. p. m. 161. confer. Durand. L. 6.

Rosa der

Der Rosensontag / vocatur Belgicè **de dach vande Roos**.
it. Dominica de panibus, ut habet [mm.] Jacobus de Voragine,
propter Evangelium quod pro sacris rostris, hac explicari so-
let, & historiam de quinque panibus, quibus 5000. hominum satu-
rati fuerunt continet. In aliis Papistarum Ecclesiis etiam latio-
res ceremoniæ adhibentur. Plenius eas [yyy.] Gerlacus Vini-
tor describit. [iii.] Claudius Arnaud Aquensis totum officium hu-
jus Dominicæ Paradisi quandam imaginem dicit.

3. Quare verò A. Rosam, & quidem hac potissimum
Dominica Pontifex consecret, anxie disquirat [xxx.] Paoletus,
& tandem rationem sibi Nicolaum de Lyra reddidisse autumat.
verba ejus hæc sunt: cupidus semper fui hujusce ceremoniæ
cognoscendi significatum. Neque autem merito videri non ne-
mini posset, convenientius Pontificem facturum esse, si in Præ-
fata Dominicâ ad imitationem Christi, panem non verò Rosam
benediceret & multiplicaret. Lyranus Rosam hanc hoc fine à
Papa benedici respondit: ut solius Domini ostenderet plenu-
dinem potestatis, qui de lapidibus panes & de panibus Rosas
nobis donare potest. Unde constat panem in Rosas permutare
rem esse adeò impossibilem, ut solus DEUS eam possibilem red-
dere possit, ut solius DEI ostenderet plenitudinem potestatis,
ac proinde id ipsum præstitit Nicolaus, quando hiberno tempo-
re panis fragmentum Eleemosynæ loco pauperibus deferens,
in Rosas transformavit. En argutam horum Augurum ratio-
nem!

4. Durandus, rationem secundum literam hujus ritus
esse dicit; ne fidelis populus propter Quadragesimalis obser-
vantia asperitatem, sub continuo labore deficiat: Quia

Quod caret alternâ requie durabile non est.

Ideo in hac medianâ Dominicâ Quadragesimæ quoddam re-
creationis solatium interponit Papa, ut anxietas temperata le-
vius sufferatur, juxta illud:

Interpone tuis interdum gaudia curis.

Hinc officium plenum lætitiâ & exultatione refertum Jo. Bapt. Casalius L. 6.
Casalius salutatur.

117. Jac. de
de Vorag.
Serm. 1.

yyy. Comp.
Sacr. Rit. &
Cerem. Part.
VI. p. 451.

iii. Thesauri
Sacr. Rit.
Epit. Part.
IV. Tract. 1.

tit. V. p. 181.
xxx. Sanct.
Serm. XI. in
Festo S. Mar-
ci. ex trans-
latione in La-
tinum P.
Gratiani à
S. Elia Car-
melita p.
402.

λλλ. Rat.
l. 6. fol. 121.

s. Ve.

suprà cit.

Durād. L. C.
de Quarta
Dominica
Quadragesi-
ma.

μμμ. Cōc-
cej. commēt-
in Psalm. f.
197.

5. Verum n. verò, nec solius Domini potestas, nec je-
juniorum asperitas tantum Papam ad A. Rosam hac Dominica
consecrandam incitavit. Prius nulla ratione svaderi, alterum
historia refutare potest. Ut enim taceam, quod ante A. Rosa
quam consecraretur, latiores ceremoniæ fuerint in antiqua Ec-
clesia, quæ jejunii Quadragesimalis molestiam quodammodo
temperare potuerint; ipse hujus Rosæ Architectus Innocenti-
us III. aliam causam prodit. In sermone enim de A. Rosâ ait,
quod gaudium spirituale ex Conceptionis Salvatoris Annun-
ciatione (cujus Festi solemnitas propè hanc Dominicam cele-
bratur,) ortum, causa fuerit: Rosa enim hæc hujus prænumcia
est, ut inde omnes agnoscant *novam prolem* propagationis spiri-
tualis esse editam in Ecclesiâ. Quid? quod modò recensita
consecrationis, & mox adducenda donationis formula id non
obscurè subinnuant. Nec Durandus cit: loc: dissentit, inqui-
ens: Spiritualiter autem Flos iste Florem illum significat, qui
de se dicit in Canticis: Ego flos campi & lilium convallium
&c. ex quò transcripsit sequentia Casalius paullo immutata.
Quia delectat & ideò speciosus forma præ filiis hominum. Re-
creat olfactu, recreat odore; quia meliora sunt ubera tua vino,
fragrantia unguentis optimis. Et adolescētulæ currunt in odo-
rem ungentorum tuorum. Confortat in gustu quia panis quem
ipse dat, caro est pro mundi vita, omne delectamentum habens
& omnis saporis suavitatem. Mox iterum Durandus: Rosa nem-
pè in manu Romani Pontificis gaudium Israëlitici populi desi-
gnat, quando per gratiam Christi data est illi de Babylonica ca-
ptivitate licentia redeundi. Ex hoc locò Cantici primam oc-
casionem A. Rosam consecrandi inventorem arripuisse, conji-
cio. ut ut enim in labio sancto sit פרי, quod lilium vertunt;
Rosam tamen lilii vice; aut ob floris præstantiam, aut S. Linguae
ignorantiam consecrare Papæ placuit. Quod verò aliquot Sal-
morum inscriptiones attinet, ut XLV. & LXIX. פרי פרי
quas Lutherus *vonden Rosen*/ reddit, illas non Psalmi argu-
mentum; hoc est Messiam sed Musicum potius instrumentum
denotare, Coccejus ex Rabbiniis juxta ac Christianis probat.
Nec ex Mich. IV. v. 8. ubi Germanica versio habet: es wird
deine

salutari, cum Ebraeus textus de hac ne apicem habeat. Solum
igitur locum Cantici, primam ansam Autori dedisse credo.

7. Accedit nostræ sententiæ de consecrationis fine tē-
poris ratio: scilicet Annunciationis Mariæ Festum, quod olim &
nunc Ecclesia circa Dom. Latere celebravit. Quamvis enim
in Hispania & alibi terrarum, quandoq; in octavum diem ante
Natalem Domini fuerit rejectum, cum Festa agere publici luctus
tempore, vel in Quadragesima non videretur congruū. (undē in *Laodic. Cōc.*
Laodiceno quoq; Concilio statutum reperimus, quod non o- *c. LI.*
porteat in Quadragesima Martyrum Natalitia celebrare; sed
eorum tantum in Sabbato & Dominica fieri debeat mentio, ut
habet (vii.) Doctissimus Dn. Hildebrandus) Attamen post hæc *vii. Enchirid.*
tempora aut ipsâ Dominicâ Latere, aut diebus proximè sequē- *de sacr. Publ.*
tibus fuit celebratum. Quare, ut hujus Mysticæ Rosæ (Salvato- *& Dieb. Fest.*
ris scil. Conceptionis, visibile signum ederet Papa; adeoq; ma- *c. 3.*
gis populi sensibus inprimeret Incarnationis Mysterium, Au-
ream hanc Rosam consecravit. Aureus verò iste flos est, Duran-
dus inquit, quia (Christus) Rex Regū & Dominus dominantium:
cujus rubor apparuit in insigniis passionis & odor in gloria Re- *Dur. L. M.*
surrectionis. Huic fini postmodum Papalis Cathedræ successō-
res alium adjunxerunt.

8. Atq; cum aliàs ex Philosophorum scitō, unius rei plu-
res fines esse possint, tūm ex hoc ritu id maximè patet. Primus
scopus tenus hæc prolixè fuit diductus; alter nunc declarandus
restat.

9. Absolutō enim hoc ceremoniarum cumulō, Papa *Vid. Cerem.*
Magnum Principem, si præsens est, ad pedes suos vocat, & ge- *Rom. cit.*
nua flectenti his verbis dat. Accipe Rosam de manibus nostris,
qui licet immeriti locum Domini in terris teneamus, per quam
designatur gaudium utriusq; Jerusalem triumphantis scil. & mili-
tantis Ecclesiæ, per quam omnibus Christi fidelibus demon-
stratur Flos speciosissimus, qui est gaudium & corona omnium
sanctorum: suscipe hanc Dilectissime Fili, qui secundum secu-
lum Nobilis potens ac multa virtute præditus es, ut amplius
omni virtute in Christo Domino nobiliteris, tanquam Rosa plā-
ta-

420
bundanti clementiâ Tibi concedere velit, qui est Unus & Trinus
in seculorum secula Amen!

ro. Interdum in Capella Missali hæc donationis sole-
mnitas peragitur: Ubi is, qui Rosam accepit, manus & pedes Põ-
tificis osculari & prolixas gratias agere tenetur. Postea manu
Rosam gestans domum usq; suam â Collegio Cardinalium,
medius inter duos antiquiores Diaconos, post Cardinales de-
ducitur. Magna ipsum caterva peditum & Rom. curiæ cursorū
cum suis baculis, (qui illo die donaria ab hõc, qui Rosâ dona-
tus accipiunt) comitatur. Ut ita vel ex tali hominum comitatu, &
Confer. Du-
randi Rati-
on. L. c.
tacitâ quasi gratulatione, hoc Pontificis Romani insigne, ma-
gni æstimare, perdiscere populus debeat. Sin autem in Roma-
nâ Curiâ, hoc tempore nullus Princeps tantò munere dignus,
præstò sit; alii Principi Grandi & Potenti, qui Ecclesia Roma-
næ commodare potest mittitur. Hoc enim maximè tali mune-
re intendit. Fragilitatem splendoris Regii, ut quidam loquitur,
Papam velle hoc donò in memoriam revocare ei, cui dono dat,
non videtur probabile. Quis enim Princeps id benignò animo
esset laturus, si hic Episcopus ipsum splendoris sui fragilita-
tis admonere vellet? præsertim potentiores quibus Papa no-
tere nequit, leves gratias pro hoc donò acturi fuissent. Imò hi-
storix, quæ clarius hunc ritum explanârunt, de hoc fine planè
filent. Ad alium finem Papam collimâsse ex Historiis pro-
babo.

ÆÆÆ. Ad.
Ann. CHR.
M.C.LXXX.
fol. cit.

ii. Comemorat (ÆÆÆ.) Heinricus Spõdanus de Alexã-
dro III. quod Venetiis, ubi tum temporis pacem cum FRIDE-
RICO I. Imperatore initurus erat, Dominica Latere in Eccle-
sia B. Marci Missam solemniter celebraverit & Auream Rosam
ex antiquâ consuetudine ad Altare ferens, consecraverit, eamq;
post impleta Mysteria Duci Venetiarum insignum Gratix Sedis
Apostolicæ contulerit. Cujus causam idem Romanus Presby-
ter mox aperit: scilicet Ducem & Populum Venetum eò hoc
munere Papam redegisse, ut juraverint, quod priusquam Pax
firmiter cum Imperatore esset stabilita, haut absq; consensu Põ-
tificis permittere vellent, Imperatorem civitatem intrare.
Quod

420
Quod & factum esse, præter hæc Fabietas refert. In nos, inquit [000.], C. Bulinger, nō nisi Principibꝫ de Catholica fide benè meritis à Pontifice habetur. Antè enim narraverat Gregorium XIII. Olivarium Seraphinum ad Henricum Poloniæ Regem missum, Pontificis A. Rosam dono obtulisse. Idem vult Durandus: Deindè [post consecrationem scil.] dotat nobiliori & potentiori, qui tunc in curia reperitur, in quò nobilitas & excellentia illiꝫ peculiaris populo Domini designatur.

12. Memorabilior est historia, quam de R. Pontifice Leone X. FRIDERICO Saxonix Ducis, g. m. talem transmittente (πππ.) Jo. Sleidanus consignavit. Epistola, quæ hanc ob causam ad Degenhardum Plessingerum FRIDERICI Saxonix Ducis, Consiliarium, qui Rosam Principi offerre debebat, destinata est, in Megalandri (ppp.) Lutheri Tomo omnium primo Latinò legitur. Labet partem ejus hic adscribere:

Dilecte Fili, salutem & Apostolicam benedictionem.

Quanto affectu, paternoqꝫ amore sacratissimam Auream Rosam, quotannis à Romanis Pontificibus quarta Dominica sacratissimæ Quadragesimæ consecrari magno mysterio, & alicui ex prioribus Christianorum Regi vel Principi dicari & mitti solitam, hoc annò dilecto filio nobili viro Friderico Duci Saxonix, utpotè suorum clarissimorum Progenitorum more de nobis & sanctæ Apostolica sede bene merito atqꝫ post hac magis mereri dicaverimus, ex dilecto filio Carolo Miltiz Nuncio cubiculario secreto & familiari nostro, & quædam quæ nos, sedis prædictæ dignitatem autoritatemqꝫ respiciunt, devotio tua plenius intelliget. Hæc est prima pars Epistolæ. Sequenti Plessingerū hortatur, ut qui maximè missæ Rosæ dignitatem & causam penes Principem peroret, quò filii Satanz (ita nequam Papa, Lutherum vocat) temeritatem comprimat, suamqꝫ sedem constanter defendat: Perspiciebat enim Papa quod purior Evangelii doctrina, Lutheri opera maxime effulgere inciperet, idcirco maturè in herba suffocare eam machinabatur. Sed spes hæc ipsi frustra habuit. Nā Carolꝫ de Miltiz Nobilis Misnensis, munerisqꝫ hujus oblatoꝫ, nec literis, nec verbis ex votò rem curare potuit. Colligi id potest ex summa responsionis Miltizio data, & eodem Lutheri Tomo consignata. Dn. D. Backius supra cit. loco ex Sleidano [quod

000. Bulinger
Hist. l. IV. fol.
151. cit.

πππ. Com-
mentar. l. 1.
p. m. 15.

ppp.
Luth. Tom. 1.
Latin. opp.
fol. 208. seq.

Lutherꝫ L. C.
fol. 210-

ib.

4201
1079

ibi quæras, ego non inveni, hæc A. Rosam fuisse a Serenissi-
mo Principe Papæ remissam, qui deinceps Angliæ Regi do-
nasset. Nos exindè videmus, ut Væ Jovis illius Vaticani exfo-
mnes quandoq; doli fallantur. Et tantum de A. Rosa! si non
ubiq; Rosas diximus: Boni aliquid materiæ raritati, juxta, ac
mei ingenii sterilitati dabunt: Soli CHRISTO, qui Ro-
seo suo sanguine nos redemit, sit GLORIA!

Hujus A. Rosæ capillamenta.

Orator non habet sophisticos Elenchos.

Ambiguitatem vocis, & unius vocis multiplicem significationem Sal-
mero Prolegom. 8. in Evang. ineptè distinguit.

Voluntas non potest amare malum formaliter.

A Deo non fit ens rationis.

Ἐὶ γυνέται ἐκ τῆς μνήμης ἐμπόδια τοῖς ἀνθρώποις: Rectè Arist. l. 1.
Met. c. 1. p. m. 1224.

Non insulsa est ratio, quam de imperfectis hominibus, qui plerumq; alio-
rum irrisores sunt, dat Cartesius de Pass. Anim. Art. 179. p. 99.
quod nimirum ceteros omnes in pari gradu videre cupiant.

Canonicus irregularis est. σὶδ' ἠρόξυλον.

Rosam Heroibus non esse indignum insigne, probant tot exempla Achillis,
Hectoris, Aeneæ, Scipionum, Arminii, (cujus statua Rosam contine-
bat,) Angliæ Regum, Marchionum Brandenburgensium, Schleinicio-
rum præclara Familia, Nostriq; B. Lutheri insigne Rosâ cum cruce &
corde ornatum, de quo Epigramma Jo. Majoris notum.

Eleganter Rosam virtutis imaginem facit Boissardus.

Hæc sub Rosa: Proverbium quod fabula ortum debet.

Quod Regi Galliæ Ministris simus, id Turcico Imperatori Primo Vesiro.

Quidam Syllogismus, absq; dicto de omni, benè concludit.

Ad Eximium Dominum PRÆSIDEM.

NOs disputare dum paramus ceteri,

Hoc auspiciari fermè amamus rem modo,

Deo iuvante, sive, quod vertat benè.

Tu dum magistris Auream subselliis

ROSAM propinas, incipis: Præfiscinè.

Aut nostra fastidis, ADAME, aut hæc tua

Sic laude digna ducis, ut Venus rosam.

Nec hoc, nec illud, inquis: & Sceparnio,

Satis esse nequam dum probare se cupit,

(Præfiscinè ô Baal!) ait, Præfiscinè *

L. Fridericus Rappolt, Pœf. Prof. Publ.

F I N I S.

* Plaut. Ru-
dente Act. 2.
Sc. 7.

Leipzig, Diss., 1666-67

ULB Halle 3
004 792 742

f

Sb.

Einband beschädigt

V317

~~4118~~
23

1666, 12 13

PRÆFISCINE.
DE.
AUREA. ROSA.
QVAM.
ROM. PONTIFEX.
CONSECRAT.
SOLEMNITER.
INCLUTA. FACULT. PHILOSOPH.
ALLUBENTE.
D.
M. ADAM. RECHENBERG.
ET.
CHRISTIANUS. BURM. DOEBEL.
ALUMNI. ELECTORALES.
IV. NON. JUL.
ÆR. CHR. M. DC. LXVI.
H. L. Q. C.

P. All

LIPSIÆ,
LITERIS, SAMUELIS, SPÖRELIJ,

sq. n. 49
ff. Commutz Senat.

